

KNIFSMEDJA, f. 1. En knifsmeds verkstad.
KNIFSMIDE, n. 4. 1) Tillverkning af alla slags knivar. — 2) Benämning på samtliga varor, som af knifsmid tillverkas.

KNIFSTÅL, n. sing. Sådant slags stål, som begagnas för tillverkning af knivar.

KNIFSUDD, m. 2. 1) Udden af en knif. — 2) Så mycket af ett ämne, som kan få rum derpå.
En k. sall.

KNIFVAS, v. d. 1. (pop.) 1) Slåss med knivar. — 2) (fig. fam.) Tvista, träta.

KNIP, n. sing. Se *Knipning*. *K. i magen.*

KNIPA, v. a. 3. Impf. *Knep*. 1) Klämma med tång eller annat dylikt. *K. med glödande tång*. Impersonellt säges: *Det k-per mig i magen*, jag känner smärta i magen liksom af något knipande. — *K. af*, se *A/knipa*. — *K. ihóp*, genom knipning hoptrycka. *K. ihóp läpparna*, hårdt hoptrycka dem. — *K. till, ät*, hårdt tillklämma med något knipande. (Fig. fam.) *Kölden k-per till*, blir skarp. — 2) (fig. fam.) Fånga, taga, stjåla, tillägna sig. — *Syn.* Se *Taga*. — 3) (sjöt.) *K. i vinden*, segla mycket tätt bidevind. — *Knipande*, n. 4.

KNIPA, f. 1. 1) Ändarne af en kniptång, eller den del, hvarmed man kniper. — 2) (fig. fam.) Trångmål. *Vara i k-n*. *Vara i k. för penningar*. — *Syn.* Se *Trångmål*.

KNIPA, f. 1. Simfågel, 19 tum lång, med kroppens undersida hvit, öfversidan hos äldre hanar rent svart, hos de yngre och honorna med hvita eller blågrå fjäderkanter. Fuligula clangula. Kallas äfv. Dopping, Hvitstida.

KNIPBÄNDSSEL, m. 2. pl. — *bändslar*. (skepp.) En bändsel om ett öga, i hvilket ett tåg fasthållles medelst en knop.

KNIPFULL, kni'p füll, a. 2. (fam.) 1) Helt och hållet full. — 2) Helt och hållet berusad.

KNIPHAMMARE, se *Knippammare*.

KNIPNING, f. 2. 1) Handlingen, då man kniper. — 2) Smärtsam känsla i magen, liksom af något knipande. *K-ar i magen*. *Hafva, få k-ar*.

KNIPPA, f. 1. (af *Knapp*, urspr. Knut) Samling af en mängd hopbundna saker. *En k. lök*. *Binda i k-por*. — Bildar flera sammansättningar, såsom: *Lök-*, *Risnippa*, m. fl.

KNIPPA, v. a. 1. *K.* ell. oftare *k. ihóp*, hopbinda i knippor.

KNIPPE, n. 4. Se *Knippa*.

KNIPPEVIS, adv. I knippor.

KNIPPEL, m. 2. pl. *knipplar*. (föga brukl.) Se *Knölpåk*.

KNIPPHAMMARE, m. 2. pl. — *hamrar*. Mindre vattenhammare, hvarunder stångjern eller stål utsmides till hvarjehanda smärre arbeten eller ämnen, såsom alla slags knippjern och manufaktursmide.

KNIPPJERN, n. sing. 1) (i vidsträckt mening) Benämning på stångjern, af mindre dimensioner, än som under vanlig stångjernshammare kan åstadkommas. Inbegriper då äfven Bult- och Bandjern. — 2) (i inskränkt mening) Ett slags fyrkantigt eller platt jern, som bindes i knippor på $\frac{1}{2}$ Skf. 8, 10 eller 12 stänger i hvar knippa.

KNIPPSMED, m. 3. Smed, som smider knippjern.

KNIPSTÅL, n. sing. Ett slags stål, egentligen Steyermarkerstål.

KNIPPSK, kni'psk, a. 2. eller

KNIPSLUG, a. 2. (fam.) Ganska slug. —

Knipslughet, f. 3. — *Knipslugt*, adv.

KNIPTÅNG, f. 3. pl. — *tånger*. (tekn.) Ett

slags tång, som användes, för att afskära tunna trädar, äfvensom för att borttaga smärre bitar af tunna bleck.

KNITTELVERSER, m. 3. pl. (l. *Knüttelverse*) Parvis rimmande verser, utan bestämdt lika meter, med fri rytm.

KNOCKA, v. n. 1. (jäg.) Säges om tjäder- och orrhönans lockläte.

KNODD, knå'dd, m. 2. (speord) Bodbetjent.

KNOGA, v. n. 1. (fam.) Spara öfverdrifvet. *K. ihóp*, samla genom snålhet. — *Syn.* Gnida. — *Knogande*, n. 4.

KNOGARE, m. 3. (fam.) En, som knogar. — *Syn.* Se *Girigbuk*.

KNOGE, m. 2. pl. *knogar*. Den yttre upphöjningen på en fingerled, då fingret krökes.

KNOP, m. 2. (skepp.) Knut i ändan eller bugten af ett tåg. *Fartyget gör 10 k-s fart*, 10 knoplängder på logglinan.

KNOPP, m. 2. (bot.) Början till hvarje stam- eller grenbildning, på ett eget sätt omgifven af ett större eller mindre antal outvecklade blad. *Trädet går i k. K-en öppnar sig*. *Blomman utvecklas ur sin k.* — *Ss. K-full, -lik.*

KNOPPAS, v. d. 1. Få knoppar, slå ut i knoppar. *Träden k.*

KNOPPGRÄS, n. 3. Örten *Centaurea scabiosa*.

KNOPPLAF, m. 2. pl. — *lafvar*. (bot.) Ett lafslägte. *Cenomyce*.

KNOPPLÖK, m. 2. (bot.) Sådän lök, som efter någon tids förlopp affaller ifrån moderväxten och utvecklar sig till ny planta.

KNOPPNING, f. 2. 1) Knoppars utveckling på träd eller andra växter. — 2) Tiden, då detta sker.

KNOPPSILKE, n. sing. Groft flocksilke.

KNORLA, knå'rla, f. 1. Ringel af knorligt hår.

KNORLA, knå'rla, v. a. 1. Göra knorlig. — *K. sig*, v. r. Blifva knorlig. — *Knorlande*, n. 4. — *Knorling*, f. 2.

KNORLIG, a. 2. Säges om hår, då det af naturen är krusigt. *K-t hår*. — *Knorlighet*, f. 3.

KNORR, m. sing. indef. Cirkelrund krökning. *Katten slår k. på rämpan*.

KNORR, m. 2. (fordom) Ett slags utomordentligt stora skepp, med höga kastell i för och akter.

KNORR, n. sing. Se *Knorrande*.

KNORRA, v. n. 1. (bibl.) Knota.

KNORRANDE, n. 4. (bibl.) Knotande.

KNORRHÄNE, m. 2. pl. — *hanar*. Taggfenig fisk, 2 fot lång, med breda svarta, blåkan-tade fenor. Trigla Hirundo. Kallas äfv. Knotfisk.

KNORRSIMPA, f. 1. En art Simpa, i Brasilien, 10 till 12 tum lång; gräfvor ner sig i sandbotten och låter höra ett knorrande läte, när hon oroas. *Cottus grunniens*.

KNORRIG, a. 2. (bibl.) Som ofta knorrar; fallen för att knorra.

KNOSTER, knóst'r, n. 3. (af isländ. *Knosa*, krossa) Grof hammare, slägga, som brukas till att sönderslå stenar, o. s. v.

KNOSTRA, v. a. 1. Sönderslå med knoster. — *Knostrande*, n. 4. o. *Knostring*, f. 2.

KNOT, n. sing. 1) Yttring af missnöje. *Denna åtgärd förorsakade ett allmänt k.* — 2) Yttrat missnöje.

KNOTA, f. 1. (af *Knyta*) 1) Tjockändan af en benpipa. — 2) (särskilt och vanligare) Se *Kota*.